

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/76/2020
Identifikačné číslo spisu: 8316207359
Dátum vydania rozhodnutia: 07.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8316207359.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenskej republiky - v zastúpení Centrum pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie v Snine, so sídlom v Snine, Partizánska 1057/21, IČO: 37 945 050, proti žalovanému: W. W. R., so sídlom v O., M. XXXX/XXX, o zaplatenie 3.907,40 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/11/2019-213 z 30. mája 2019 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Cb/110/2016-160 z 12. júla 2018 rozhodol tak, že v poradí prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3609,02 eura s príslušenstvom? v poradí druhým výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol? v poradí tretím výrokom žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84,80 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 261 ods.1,2,3,4,5 a 9 Obchodného zákonníka, § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka podľa § 2 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z., o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 16 ods. 7, § 1 písm. a/, § 3 ods. 1 a 4, § 5 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 116/1990 Zb., o nájme a podnájme nebytových priestorov, podľa § 7, § 9 ods. 2, 3, § 12 tohto zákona a dospel k záveru, že žaloba bola podaná čiastočne dôvodne. Uviedol, že nebolo pochybností o tom, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie dlžného nájomného v zmysle zmluvy ako aj úhrad za poplatky za služby spojené s užívaním predmetu nájmu aj za obdobie 06/2015 do 12/2015, t. j. za dobu 7 mesiacov do ukončenia platnosti zmluvy. V zmluve o nájme nebytových priestorov bola dohodnutá výška nájomného a spôsob jeho platenia a rovnako v nej bola upravená úhrada za plnenia poskytované s užívaním

nebytových priestorov, t.j. vodné, stočné, stočné zrážkovej vody, vykurovanie, spotreba elektrickej energie, servis výťahov, revízie požiarnej techniky, upratovanie spoločných priestorov, ostatné náklady na správu, prevádzku a údržbu budovy. Rovnako v zmluve bola dohodnutá úhrada refundácie dane z nehnuteľnosti za užívanú nehnuteľnosť a úhrada prípadných nedoplatkov vzniknutých z titulu vyúčtovania prevádzkových nákladov. Zmluva bola v týchto ustanoveniach jasná a zrozumiteľná, rovnako ako bola zrozumiteľná úprava vzťahujúca sa plateniu nájomného. V konaní bolo preukázané, že k 31.12.2015 došlo k ukončeniu nájomného vzťahu uplynutím dojednanej doby a celkový dlh žalovaného na nájomnom a úhradách za služby poskytované s nájmom nebytových priestorov a nedoplatku za na režijných nákladoch za rok 2015 predstavoval sumu 3 907,40 eura. V tejto sume bola zahrnutá aj úhrada nedoplatku vzniknutom na prevádzkových nákladoch v roku 2015. Žalobca tento nedoplatok vyfakturoval žalovanému faktúrou č. 20160401 v sume 303,38 eura, pričom prílohu tejto faktúry netvorí žiadne vyúčtovacie faktúry od jednotlivých dodávateľov energií a ďalších služieb, preukazujúcich vznik tohto záväzku žalovaného voči žalobcovi v roku 2015. Žalobca tak v konaní preukázal vznik záväzku žalovaného voči nemu a to v rozsahu 3 609,02 eura, jeho výšku i jeho trvanie a jeho legitimitu a teda aj nárok na zaplatenie tejto sumy zo strany žalovaného, preto súd žalobe v časti uplatňovanej istiny vo výške 3 609,02 eura vyhovel. Vo zvyšnej časti, t. j. o zaplatenie sumy 303,38 eura s príslušenstvom súd žalobu zamietol, pretože žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik a oprávnenosť pohľadávky v tejto výške vo vzťahu k žalovanému. Ani vykonaným dokazovaním nebol nárok žalobcu v tejto časti preukázaný. Žalobca si podanou žalobou uplatnil aj nárok na úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne z jednotlivých neuhradených a splatných faktúr. Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania tak, ako si ho uplatnil, pretože takto uplatnený úrok z omeškania je v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, keďže v článku IV. bod 7 zmluvy sa zmluvné strany pre prípad omeškania s úhradou jednotlivých faktúr dohodli, že prenajímateľ má nárok na úrok z omeškania vo výške určenej v § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., v znení nariadenia č. 586/2008 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Výrok o trovách konania odôvodnil tým, že v danom prípade bolo predmetom konania zaplatenie sumy 3 907,40 eura s príslušenstvom. Súd žalobe čo do sumy 3 609,02 eura s príslušenstvom vyhovel a žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Úspech žalobcu v konaní tak predstavuje 92,40 % a úspech žalovaného predstavuje 7,60 %. Vzhľadom na pomer úspechu v konaní preto úspešnému žalobcovi patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84,80 % (92,40 % - 8,60 %), ktoré súd žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/11/2019-213 z 30. mája 2019 prvým výrokom odmietol odvolanie žalobcu? druhým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v žalovanom napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bolo žalobe vo veci samej vyhovené ako aj v výroku o trovách konania (§ 387 ods. 1,2 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“)? v poradí tretím výrokom nepriznal sporovým stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP).

4. Odvolací súd k námietke premlčania vnesenej žalovaným v podanom odvolaní poukázal na ustanovenie § 154 CSP, podľa ktorého bolo potrebné námietku premlčania uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Žalovaný však uvedené nevykonal, námietku premlčania uplatnil až v rámci odvolacieho konania, na ktorú odvolací súd nemohol prihliadnúť vzhľadom na ustanovenie § 154 CSP. Tiež konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal predloženými dôkazmi strán sporu. Dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe v napadnutej časti vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (Uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010 sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 8.6.2006, I ÚS 188/06). Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol tie isté skutočnosti, ktoré namietal v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí s týmito námietkami správnym a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal. Z obsahu spisu nevyplynuli žiadne relevantné návrhy na vykonanie dôkazov, ktorými by žalovaný preukázal svoje tvrdenia. Mal za to, že súd prvej inštancie svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožnil.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 CSP. Namietal to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca W. B. I., ako člen senátu na Krajskom súde v Prešove (viď uznesenie Krajského súdu v Poprade sp. zn. 6NcC 83/2012 zo dňa 6. novembra 2012). Poukázal na to, že sám sudca sa cítil byť predpojatý na prejednanie a rozhodovanie veci vo vzťahu k jeho osobe nie kauze, čo sám interpretoval poukazujúc na uznesenie sp. zn. 7NnC7/2007 zo dňa 26.februára 2007 a to vo veci vedenej pod sp. zn. 6C 220/2006. Podľa neho napadnuté rozhodnutie trpí aj vadou pasívnej legitimácie voči žalovanej strane, pretože on ako fyzická osoba, nie je právnym nástupcom súdneho exekútora W. W. R. odhliadnuc od inštitútu zodpovednosti. Dovolateľ namieta aj výšku nedoplatku s príslušenstvom, nakoľko k zmene petitu došlo bez dodržania zákonných dôvodov vydať uznesenie namietajúc tým, že časť splátok je premčaná a výška poplatku bola namietaná pred fakturáciou ako aj výsledkom ročného zúčtovania, ktoré taktiež nesplnilo zákonom predpísané náležitosti a odrážalo stav na počet nájomníkov. Podľa neho žalobca fakturoval úhradu za prenájom nebytových priestorov nie podľa skutočných dodaných služieb, ale tak ako bol povinný od nielen dodávateľov tepla, elektrickej energie, vody ale aj svojich režijných nákladov na pridružené služby, ktoré vychádzali z výpočtov odporujúcich upravujúcim predpisom nehovoriac o fakte platenia nájomného za položky, ktoré mal platiť žalobca zo zákona. K tvrdeniu, že nezaobstaral znalecký posudok uviedol, že podľa neho netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti a súd je povinný presne sa vysporiadať s pojmom „ môže“ a „ máš“. Dovolateľ nenamietal povinnosť zaplatiť nájomné, ale iba jeho výšku. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa § 444 ods. 1 CSP a rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu argumentujúc nepriaznivou finančnou situáciou.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne a teda dovolanie nemožno považovať za dôvodné a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 2 písm. a/ CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

8. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

11. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

12. Toto dovolanie žalovaného posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), nakoľko v dovolaní nie je vyslovene uvedený, ktorý dovolací dôvod žalovaný namieta, avšak po posúdení obsahovej stránky dovolania je možné dospieť k záveru, že žalovaný uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. e/ CSP a § 420 písm. f/ CSP.

13. Žalovaný v dovolaní namieta sudcu W.. B. I., ako člena odvolacieho senátu, ktorý v danej veci rozhodoval o jeho podanom odvolaní. Argumentoval tým, že predmetný sudca z dôvodu jeho zaujatosti voči jeho osobe bol vylúčený, a to na základe rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7NcC 7/2007 zo dňa 26.februára 2007 vo veci vedenej na Okresnom súde v Humennom pod sp. zn. 6C 220/2006. Tiež bolo poukázané na ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 6. novembra 2012 sp. zn. 6NcC 83/2012, na základe ktorého boli všetci sudcovia Okresného súdu Humenné vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí.

14. Podľa § 49 ods. 1,2 a 3 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštalácie. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

15. Najvyšší súd k danej dovolacej námietke dovolateľa uvádza, že v tomto prípade ide o bezpredmetnú námietku. Má za to, že je potrebné vziať do úvahy, že rozhodnutie o vylúčení sudcu W.. B. I., na ktoré poukázal, je z roku 2007 a druhé z roku 2012. Je teda zrejme, že od vydania daných rozhodnutí uplynulo dostatok času, v rámci ktorého mohlo prísť k zmene okolností medzi danými osobami, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že dovolateľ v rámci tohto sporu nevyužil podanie námietky zaujatosti v rámci odvolacieho konania a ani samotný sudca už nenamietal zaujatosť svojej osoby voči dovolateľovi, hoci tak v minulosti urobil sám z vlastnej iniciatívy, avšak zrejme v čase, keď dovolateľ vystupoval a konal v pozícii súdneho exekútora v rámci obvodu Okresného súdu v Humennom. Najvyšší súd zároveň zistil, že dovolateľovi bol z funkcie súdneho exekútora dňa 4. januára 2016 odvolaný. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je možné konštatovať, že v danej veci rozhodoval vylúčený, či zaujatý sudca voči osobe dovolateľa.

16. Z obsahu dovolania ďalej vyplynulo, že dovolateľ namieta pasívnu legitímáciu, premlčanie časti splátok, skutkové okolnosti ohľadne výšky nedoplatku s príslušenstvom a nesúhlas s tvrdením, že nezabezpečil znalecký posudok, nakoľko podľa neho netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti a, že súd je povinný presne sa vysporiadať s pojmom „môže“ a „máš“. Z uvedeného je zrejme, že dovolateľ uplatnil dovolací dôvod § 420 písm. f/ CSP. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94).

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namieta, že odvolací súd a/ svoje rozhodnutie nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnil, b/ nesprávne hodnotenie zisteného skutkového stavu a c/ nesprávne právne posúdenie.

19. Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta premlčanie časti splátok, dovolací súd konštatuje jej neopodstatnenosť. Dovolací súd poukazuje na to, že od nadobudnutia účinnosti CSP možno v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany a procesného útoku) iba za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 366 CSP, ktoré však nie je prevzatím doterajšej úpravy § 205a ods. 1 OSP. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný námietku premlčania uplatnil až v rámci podaného odvolania voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu, teda v rozpore s ustanovením § 154 CSP, pričom nebola splnená ani jedna podmienka uvedená v § 366 CSP.

20. Námietku žalovaného spočívajúcej v nedostatku jeho pasívnej legitímácie, dovolací súd považuje za nedôvodnú. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že sa súd jeho námietkou podrobne zaoberal a to v bode 19 - 20 odôvodnenia súdu prvej inštancie, kde zrozumiteľne uviedol, že žalovaný je v danom konaní jednoznačne pasívne legitimovaný, nakoľko odvolaním z funkcie súdneho exekútora nedochádza k zániku povinností žalovaného ako fyzickej osoby, pričom na druhej strane aj sám žalovaný nepoprel svoj záväzok ale namietať len jeho výšku v priebehu konania. V uvedenej súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

21. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

22. V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania, dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. To znamená, že pokiaľ súdy vyhodnotili listinné dôkazy ako aj výpovede svedkov svedčiacich v prospech dovolateľa nesprávne ako tvrdí dovolateľ, môže byť ich rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť

však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. V preskúmvanej veci nemal dovolací súd za preukázané, že by sa týmto postupom súdy nižšej inštancie neriadili. Z bodu odôvodnenia súdu prvej inštancie (bod 19-23 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) vyplýva, že súd na základe vykonaného dokazovania vychádzajúc z listinných dôkazov predložených oboma stranami dospel k jednoznačnému záveru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie dlžného nájomného čo do sumy 3 609,02 eura s príslušenstvom a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Nakoľko v posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Teda námietka dovolateľa spočívajúca v spochybňovaní skutkových zistení, ku ktorým došiel súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, a s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, nie je dôvodná.

23. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 85/2010, 2Cdo 29/2011, 3Cdo 268/2012, 3Cdo 108/2016, 2Cdo 130/2011, 5Cdo 244/2011, 6Cdo 185/2011, 7Cdo 38/2012.

24. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. e/ a písm. f/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol. Keďže dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, nepovažoval za dôvodné rozhodovať o jeho návrhu na odklad dovolaním napadnutého rozhodnutia.

25. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevnikli (k tomu viď judikát č. R 72/2018).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.